

Turcsány Péter

Kifeslő Bíbor-ének

Bíbor lányomnak ajánlom

Talpra fogunk állni,
de még nem látjuk az erdőtől a fát,
mire madarunk tudna szállni,

benned az erő
gyökereidtól bármikor
az egekbe nő,

benned a lélek fénye
bármikor megveti lábát,
hogyan sorsod átzenélje,

valóra váltod,
mire apád, anyád és ősöd
bármikor vágyott,

dallam, szín, illat
kísérje táncos napjaid,
s lelked tekintse,
ki reád pillant!

S hogyha a holnap
terheit növelné rajtunk,
ránk szemeid reményként
ragyognak!

Keresztségi litánia

Léla unokámnak keresztelőjére

Ma fűz bele Isten
leánykákból álló
gyöngykoszorújába,

hitünknek leszel te
virág-karcsúságú,
eljegyzett mátkája,

édes szüleidnek,
kedves rokonidnak
szíved felkiáltja:

tiéd lettem, tiéd,
édes Jézus urunk,
Világnak Világa!

Keresztségem legyen
jövendő életem
gyöngyhozó kagylója!

Szépséges örömök,
Istentől jött áldás
életemet óvja!

Akinek áldoztak,
Annak neve áldott,
életünk szent sója:

jövőm napjainak
sorát sokszorozza,
sátorába vonja!

Pilisi vissza-visszatérés

Laszlovky Józsefnek és családomnak

A hely, a föld, a lépés
ideköt mind e földhöz,

lelken a fájó tépés,
ütés a megöztörtön,

a fölégetett romok,
szénporba fulladt homok,

az elhajított kereszt,
testen a nyílt sebek,

pilisi tavak, huták
üvegcsillám nyomai,

igazságot, mi múltunk,
neked kell ránk osztani,

erőt a letiportnak,
vissza nem tért lakóknak,

tájhonos népeinknek,
vért izzadt sodronyíngnek;

a hely, a föld, a lépés
visszahoz minket hozzád,

elfoglalt, legyőzött és
föltámadt Magyarország,

újra századok múltán
téged kísért a kurgán,

templom és szerzetesrend
búzád s áldásod vessed,

taníts embernek lenni,
múltunkhoz emelkedni;

egy kis csapat szemében
ma is nagy tüzek égnek,

vissza-visszatérésben
példái földnek-égnek!

H. Barbócz Ildikó

Havas képek

ily pillekönnyű
lebegő estén
havas képek úsztak át
a képzelet tengerén

mint egy boldog gyermek
úgy játszott a fény
s pásztázott végig
a fák levelén

fehér törzsek
csipke-ágak rejtekén
kacagott a téli kert
s vele együtt ő meg én

Hófehér mese

neszezve indult az égi élet
csillag-kristályok
keringtek szerteszét
csöndbe burkolták
a didergő világot
körös-körül minden
fehéren pompázott

a puha esti fényben
a csönd-paplan alól
vidám manók siettek feléd
s vittek vigaszul neked
gyógyító, bűvös zenét

Téli ajándékok

a völgyben
a tél ajándékozott
hó-pettyes szalagot
a pataknak
fehér sálát a fáknak
gyolcsterítőt a mezőnek
vászonból lepedőt a határnak –
te tudsz-e örülni néha
a fölsejlő boldogságnak?

Magányos fa

Sz. Balogh Szilvia

Ősz van megint

Nagy ezüstoffenyők, bólogatnak, lengnek,
Szerelem, szélharang, piros katica.
De jó, hogy a tücskök még ciripelnek,
hamarosan megérik a vadrózsa.

Egy hangosan vágató fekete ló,
szépen piruló apró októberka.
Kis kezében négy szem megérett dió,
szerelem, szélharang, piros katica.

Csend van, megállt a szél végre most már,
de útra kel lassan a darumadár.
Igen apró idén a birsalmácska.

Nézd csak csodaszép piros ősz van megint.
Imádságban élj, s Rád az Úr áldást hint,
szerelem, szélharang, piros katica.

Változatok egy Munkácsy-promenádra

Egy piros kalapos hölgy ül a padon,
a parki tóban fehér tavirózsa.
Párizsi enteriőr: nő olvas álmodón,
piros muskátlis ablak, két platánfa.

Kék korsó, a leány távolba tekint,
zöld fenyők alatt érkező vadkacsa,
nézd csak csodaszép piros ősz van megint.
A parki tóban fehér tavirózsa.

Az este még szerencsére oly távol,
de kandallóban a tűz már világol,
vár rám a táj megérintő nyugalma,

lágyan hullámszik a tó, mesés a táj,
csendesén hintázó apró papagáj.
A parki tóban fehér tavirózsa.

Mocsaras táj